

УДК 353.9

Рильська Вікторія Володимирівна

аспірант Національної академії державного управління
при Президенті України,
магістр з державної служби

МЕХАНІЗМ ВЗАЄМОДІЇ МІЖ МІСЦЕВИМИ ОРГАНАМИ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ ТА ОРГАНАМИ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ В АСПЕКТІ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ ВЛАДИ

Анотація. У статті проаналізовано проблеми функціонування системи місцевого управління, визначено основні напрямки вдосконалення взаємодії місцевих державних адміністрацій та органів місцевого самоврядування в аспекті децентралізації влади в Україні.

Ключові слова: місьцеве самоврядування, публічна влада, адміністративно-територіальна реформа, розподіл повноважень, органи місцевого самоврядування, місцеві державні адміністрації.

Рыльская В. В. Механизмы взаимодействия между местными органами исполнительной власти и органами местного самоуправления в аспекте децентрализации власти

Аннотация. В статье проанализированы проблемы функционирования системы местного управления, определены основные направления совершенствования взаимодействия местных государственных администраций и органов местного самоуправления в аспекте децентрализации власти в Украине.

Ключевые слова: местное самоуправление, публичная власть, административно-территориальная реформа, распределение полномочий, органы местного самоуправления, местные государственные администрации.

Rylska V. V. Mechanisms of interaction between local authorities and local authorities in terms of decentralization of power

Annotation. The article analyzes the problem of the system of local government, the main areas of improvement of cooperation of local state administrations and local governments in terms of decentralization of power in Ukraine.

Key words: local governance, public authorities, administrative-territorial reform, the distribution of powers, local governing authorities, local state administrations.

Постановка проблеми у загальному вигляді. Успіх реформ, що запроваджуються в Україні, швидкість темпів переходу до нової, більш досконалої моделі організації всіх сфер суспільно-політичного та соціально-економічного життя в ній, здійснення процесів реформування місцевого самоврядування, децентралізації, деконцентрації, вирішення всіх питань місцевого значення та забезпечення суттєвого підвищення рівня життя

громадян значною мірою залежить від ефективної взаємодії між представницькою та виконавчою гілками влади.

Причинами, що на сучасному етапі заважають ефективній взаємодії органів місцевого самоврядування й органів державної влади, насамперед є такі: нечітке розмежування повноважень між органами місцевого самоврядування та місцевими державними адміністраціями, неефективний механізм їх взаємодії, відсутність чіткого розподілу повноважень і відповідальності між органами місцевого самоврядування різного рівня.

Саме тому проблема вдосконалення взаємодії органів державної влади й органів місцевого самоврядування в аспекті децентралізації влади є досить актуальною і безпосередньо пов'язана з системними реформами та трансформаційними процесами, що відбуваються в державі.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Розвиток і становлення принципів демократії в Україні вимагає вдосконалення механізмів взаємодії громадян і держави, відповідних їм методів і форм. Актуальність означеної проблеми зумовлює її активне наукове обговорення. Питанням розмежування функцій між органами державної влади та місцевого самоврядування в Україні присвятили свої праці О. Рябченко [14], О. Батанов [3], В. Карпенко [8], проблеми законодавчого забезпечення такого розмежування вивчали В. Кравченко, М. Пітцик [10], потреба адміністративної реформи обстоювалася у працях О. Томкіної [15], М. Орзих [13] та інших.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. Накопичений досвід інтелектуальної рефлексії щодо проблем взаємодії публічної влади та місцевого самоврядування, а також можливостей їх розв'язання дозволяє на сьогодні комплексно поглянути на цю проблему та запропонувати систему заходів, паралельне здійснення яких є необхідною вимогою часу з оптимізації та вдосконалення інституту місцевого самоврядування в Україні в аспекті децентралізації влади.

Формулювання цілей статті. Метою статті є визначення основних проблем у взаємодії між місцевими органами виконавчої влади й органами місцевого самоврядування в аспекті децентралізації влади.

Виклад основного матеріалу. Конституція України закріпила дві системи влади на місцях: місцеві державні адміністрації, які є місцевими органами виконавчої влади, та місцеве самоврядування як публічну владу територіальних громад. Це різні за своєю юридичною природою системи місцевої влади, насамперед за функціями та повноваженнями. Конституція України гарантує місцеве самоврядування і тим самим не припускає можливості його підміни місцевими державними адміністраціями.

Однак питання про взаємовідносини органів самоврядування з місцевими державними адміністраціями досить складне. Залежно від політичних тенденцій у тому чи іншому суспільстві змінювалися погляди на самоврядування.

Так, у юридичній доктрині раннього капіталізму панувала думка, що самоврядування – це самостійне ведення місцевого господарства територіальною общиною, без контролю з боку держави. З часом до компетенції органів самоврядування стали включатися не лише економічні, але й соціально-культурні інтереси місцевого значення. У той же час змінились і взаємовідносини між місцевими державними адміністраціями й органами місцевого самоврядування в західних країнах. Політика і практика муніципального дуалізму дала змогу встановити раціональні взаємовідносини між державою і місцевим самоврядуванням, яке зберігає свої невід’ємні права й одночасно здійснює частину функцій виконавчої влади. Законодавство та судова практика зарубіжних країн установлюють межі взаємовідносин владних і самоврядних структур, способи вирішення конфліктів між ними.

Місцеве самоврядування в Україні діє відповідно до Конституції і полягає в наданні територіальним громадам та їх органам права самостійно вирішувати питання місцевого життя, а у встановлених законом випадках – повноважень місцевих державних адміністрацій. Це означає, що місцеве самоврядування

одночасно є інститутом як громадського, так і державного управління. Органи місцевого самоврядування є формою залучення громадян України до участі у вирішенні питань місцевого значення і виконавчої влади відповідно до вимог законності.

Водночас наука ще глибоко не вивчила зміст місцевого самоврядування та його юридичну природу. Слід констатувати, що місцеве самоврядування ширше вживається не як юридичний, а переважно як політичний термін, як певне віддзеркалення політичного життя держави.

На етапі реформування системи органів державного управління й органів місцевого самоврядування досить актуальною є проблема вдосконалення місцевого управління, зокрема взаємодії органів державного управління й органів місцевого самоврядування. Для ефективного розв'язання питань місцевого значення потрібна модель, яка б забезпечувала необхідну єдність державної влади з одночасною самостійністю територіальних громад, сприяла ефективності взаємодії органів державної влади та органів місцевого самоврядування.

Взаємодія органів державного управління і представницьких органів місцевого самоврядування потрібна і логічно обґрунтована: по-перше, це дозволяє найефективніше реалізовувати принцип поєднання державного і місцевого інтересів при здійсненні управління на місцях; по-друге, здійснення делегованих повноважень обласними державними адміністраціями дозволяє поліпшити якість державного управління, оскільки державні завдання вирішуються з розумінням суті проблем населення області або району і з урахуванням місцевих можливостей; по-третє, таке делегування дозволяє уникнути створення громіздких і численних виконавчих органів обласних і районних рад за збереження якості здійснення повноважень. Закони України «Про місцеве самоврядування» і «Про місцеві державні адміністрації» визначили сфери компетенції органів самоврядування та місцевих (обласних і районних) органів виконавчої влади. Залишаються без відповіді деякі процедурні питання, більшість з яких може загострити конфлікт між місцевими

державними адміністраціями й органами місцевого самоврядування на всіх рівнях.

Система державного управління потребує вдосконалення у сфері розмежування повноважень місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, фактично немає чіткого механізму розподілу державних та самоврядних послуг і при цьому обидва владні центри є відповідальними перед мешканцями регіону і це примушує їх шукати певних форм і методів співпраці [9].

Особливо це стосується органів місцевого самоврядування, оскільки вони найбільш наближені до населення. Головною метою місцевого самоврядування, виходячи з європейського досвіду, є формування життєздатних територіальних громад, що забезпечуватимуть громадянам високу якість життя за рахунок повного використання місцевих ресурсів, широкого залучення всіх громадян до вирішення місцевих питань.

Однак в Україні і надалі відсутній реальний суб'єкт місцевого самоврядування – самодостатня територіальна громада [14], яка б володіла достатніми матеріальними і фінансовими ресурсами, мала б належні внутрішні джерела формування прибуткової частини місцевого бюджету.

Поряд із цим в Україні й досі немає самостійного єдиного органу державної влади, який би відповідав за становлення місцевого самоврядування і представляв його інтереси на всіх рівнях. Певний час назад питаннями місцевого самоврядування в Україні займалися: Міністерство економіки і з питань європейської інтеграції, Національна рада по узгодженню діяльності загальнодержавних і регіональних органів і місцевого самоврядування, Фонд сприяння розвитку місцевого самоврядування при Президентові України і Міжвідомча комісія з питань місцевого самоврядування при Кабінеті Міністрів України. Нині питання місцевого самоврядування в основному виходять на Міністерство регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України і Державний фонд сприяння місцевому самоврядуванню в Україні. Водночас упродовж усього періоду становлення місцевого

самоврядування в Україні обговорюється питання про потребу створення єдиного загальнонаціонального органу, який би представляв і захищав інтереси органів місцевого самоврядування всіх рівнів.

Ще одним важливим завданням удосконалення та оптимізації системи місцевого самоврядування є врегулювання проблеми забезпечення його фінансової спроможності. Унесення змін до відповідних нормативних актів має стосуватися розширення прав органів місцевого самоврядування щодо мобілізації додаткових джерел наповнення бюджетів і зменшення їх правової залежності від місцевих органів виконавчої влади. Чинне законодавство, що регламентує місцеві бюджети, по суті, не передбачає чітко визначених джерел достатнього фінансування діяльності в регіонах для всеосяжного вирішення питань місцевого значення. У більшості регіонів України формування прибуткової частини місцевих бюджетів здійснюється переважно не за рахунок власних джерел доходів. Для місцевих бюджетів більша частина їх прибутків є результатом реалізації міжбюджетних відносин. Крім того, на фінансову самостійність органів місцевого самоврядування впливає відсутність їх зацікавленості в збільшенні збору податків на своїй території.

1998 року Радою Європи було проведено значну роботу з вивчення ситуації в Україні і, як наслідок, розроблені Рекомендації «Про місцеву та регіональну демократію в Україні», у яких основна увага надавалася проблемам і шляхам створення та забезпечення умов для повноцінного розвитку місцевого та регіонального самоврядування як основного елементу та прояву демократії.

Основні пропозиції та рекомендації Ради Європи стосувалися:

- адміністративно-територіальної реформи в країні та розвитку регіонального самоврядування;
- розмежування сфери діяльності і повноважень між місцевими владними структурами – органами місцевого самоврядування та місцевими державними адміністраціями;
- забезпечення органів місцевого самоврядування потрібними ресурсами для виконання їх обов'язків;

- удосконалення системи правового захисту місцевого самоврядування.

Вирішити зазначені проблеми має на меті Стратегія сталого розвитку «Україна-2020», схвалена Указом Президента України від 12 січня 2015 року № 5/2015, у якій запропоновано побудову прозорої системи державного управління, створення професійного інституту державної служби, забезпечення її ефективності. Результатом упровадження реформи має стати створення ефективної, прозорої, відкритої та гнучкої структури публічної адміністрації із застосуванням новітніх інформаційно-комунікативних технологій (е-урядування), яка здатна виробляти і реалізовувати цілісну державну політику, спрямовану на суспільний сталий розвиток і адекватне реагування на внутрішні та зовнішні виклики.

Відповідно до Стратегії, метою політики у сфері децентралізації є відхід від централізованої моделі управління в державі, забезпечення спроможності місцевого самоврядування та побудова ефективної системи територіальної організації влади в Україні, реалізація повною мірою положень Європейської Хартії місцевого самоврядування, принципів субсидіарності, повсюдності і фінансової самодостатності місцевого самоврядування [2].

Через особливості становлення та розвитку моделі організації державної виконавчої влади і самоврядування на місцях в Україні виникла одна з найскладніших проблем у цій сфері, а саме проблема розмежування функцій і повноважень між місцевими державними адміністраціями та органами місцевого самоврядування. Так, місцеві державні адміністрації створюються не лише для здійснення контрольних-наглядових функцій щодо місцевого самоврядування та його органів, а для виконання основного обсягу повноважень щодо управління територіями. Складність цієї проблеми зумовлена тим, що функціонально (змістовно) це по суті однорідні системи, оскільки займаються практично однаковими питаннями. Крім того, на районні та обласні місцеві державні адміністрації Конституцією України покладаються обов'язки зі здійснення виконавчої влади в районах і областях (стаття 118) та

контролю за органами місцевого самоврядування з питань здійснення повноважень органів виконавчої влади (стаття 143), делегованих їм законом [1].

Слід зазначити, що делегування повноважень органів державної виконавчої влади органам місцевого самоврядування – відоме явище в світовій практиці державотворення, про що йдеться, зокрема, в Європейській Хартії місцевого самоврядування. Така практика не порушує автономію місцевого самоврядування в межах його власних повноважень і разом з тим є однією з найважливіших форм економії фінансових та людських ресурсів, оскільки виключає потребу створення поряд з органами місцевого самоврядування ще якихось структур державної виконавчої влади, особливо на первинному рівні адміністративно-територіального поділу держави [6].

До того ж сам поділ повноважень місцевого самоврядування на «власні» та «делеговані» не несе в собі серйозного концептуального навантаження, оскільки всі свої владні повноваження місьцеве самоврядування отримує в законі, у якому втілено державну волю народу. Тому в межах владних повноважень орган місцевого самоврядування діє цілком автономно, а в межах делегованих – під контролем відповідних державних органів.

Відповідно до чинних законів делегування повноважень відбувається також на горизонтальному рівні – від районних та обласних рад як органів місцевого самоврядування до районних та обласних адміністрацій як місцевих органів державної виконавчої влади. Так сталося тому, що ці ради є органами місцевого самоврядування, що представляють спільні інтереси територіальних громад, проте не мають власних виконавчих органів, повноваження яких вимушені делегувати місцевим державним адміністраціям. Тому виникає проблемне питання ефективності діяльності таких рад, які мають низку повноважень у сфері управління своїми територіями, але не спроможні повноцінно здійснювати їх [11].

З наукового погляду така форма взаємовідносин самоврядних і державних органів є винятком із загального правила, оскільки делегування повноважень, якщо таке право надається якомусь органіві, є його правом, а не

обов'язком. Звідси можуть виникати конфліктні ситуації в практиці роботи зазначених органів. Хоча, з іншого боку, місцеві державні адміністрації підзвітні та підконтрольні районним та обласним радам у частині делегованих повноважень.

Ще однією складовою проблеми делегованих повноважень є питання функціонування виконавчих органів сільських, селищних, міських рад і районних та обласних місцевих державних адміністрацій, повноваження яких не розмежовані, що також породжує проблеми при їх здійсненні, оскільки у відповідних законах чітко не визначено, хто має право застосовувати ці повноваження як перша інстанція і як бути в тому разі, коли і виконавчий орган місцевого самоврядування, і місцева державна адміністрація ухвалюють рішення з одного і того ж питання, що суттєво відрізняються за своїм змістом. Тому слід урахувати, що дублювання повноважень органів виконавчої влади та місцевого самоврядування, перевага в законодавстві на дві третини делегованих державних повноважень над власними щодо органів місцевого самоврядування де-факто ставлять місцеве самоврядування під прямий контроль держави [7].

Таким чином, місцева державна адміністрація зміцнює зв'язок державної влади з місцевим самоврядуванням, націлюючи його органи на вирішення не лише локальних, але й загальнонаціональних завдань, що висуваються центральною владою. Державний контроль покликаний гарантувати такий розвиток місцевого самоврядування, за якого воно вирішувало б свої завдання в межах загальнонаціонального законодавства, а також локальних нормативно-правових актів, і забезпечувало б певні стандарти послуг, що надаються населенню. Недоліком в цьому випадку є те, що представники місцевих державних адміністрацій інколи намагаються підпорядкувати собі органи місцевого самоврядування. Унаслідок зниження демократичного потенціалу всієї політичної системи вона стає менш ефективною та гнучкою [5].

Слабкість територіальної громади, її залежність від держави зумовлені ще й непростою економічною складовою свого існування. У сучасній економічній

системі України в частині умов нагромадження коштів територіальна громада в межах своїх адміністративно-територіальних одиницях не може створити достатньої кількості фінансових ресурсів для забезпечення свого повноцінного функціонування. Тому слід перебудувати нинішню систему нагромадження та розподілу коштів шляхом розмежування (децентралізації) економічних відносин держави та регіонів. Для такого розмежування слід розробити довгострокову національну програму структурної перебудови економіки, що має стати ідеологією регіональної економічної політики в загальнодержавному контексті. При цьому така програма повинна забезпечити створення широкої фінансової бази місцевих органів влади, що повинна і надалі складатися з їх власних доходів і надходжень від вищої влади, але з акцентом на власні доходи в розмірі, що буде запорукою самодостатності територіальної громади. Наявний же дуалістичний характер нагромадження коштів забезпечить, з одного боку, самоуправління в діяльності органів місцевого самоврядування та їх певну відокремленість у рамках державного механізму, політичної системи відповідного регіону, а з іншого – участь місцевої влади у вирішенні завдань, що мають загальнонаціональне значення [4]. Однак відзначимо, що лише держава в особі її вищих органів, а не органи місцевого самоврядування, має макроекономічне мислення та здатна до довгострокової економічної стратегії.

Отже, політична та економічна складові проблемних питань взаємодії місцевого самоврядування та державних органів зумовили неспроможність територіальних громад до ефективної та самостійної діяльності в своїх адміністративно-територіальних одиницях.

Реформування має сприяти відновленню повноцінного місцевого самоврядування на регіональному рівні, тим більше що в умовах диференціації та індивідуалізації будь-який державний апарат настільки віддалений від індивіда, що неспроможний урахувати місцеві особливості та інші специфічні умови життя громад. Хоча держава має відігравати провідну роль у постійному вдосконаленні механізмів реалізації регіональної політики та конкретних місцевих проектів і програм, але цього не відбувається. Тому функції місцевих

державних адміністрацій доцільно було б звести до здійснення представництва державних інтересів на регіональному рівні.

Місьцеві органи державної влади мають робити акцент у своїх взаємовідносинах з органами місцевого самоврядування не на контролі, а на ефективній співпраці з ними, беручи участь у різних спільних програмах і заходах. Місьцеві державні адміністрації як основна державна владна ланка та безпосередній утілювач державної політики на територіях відповідних територіальних громад й органів місцевого самоврядування, як самостійний та легітимний представник інтересів відповідної територіальної громади, саме в співпраці між собою спроможні ефективно задовольняти потреби кожної людини. Функції ж контролю за діяльністю органів місцевого самоврядування та законністю їх рішень можуть здійснювати суди. Тому важливо підвищити роль судового контролю в цій сфері до рівня, який нині існує в розвинених країнах англосаксонського права.

Сам вибір форм децентралізації влади багато в чому залежить від того, як держава в особі тих політичних сил, що перебувають при владі, ставиться до місцевого самоврядування: чи довіряє вона своїм громадянам та органам місцевого самоврядування в питаннях самостійного управління місцевими справами, чи готові територіальні громади до здійснення влади.

Тут слід зазначити, що вибір оптимальної моделі організації влади на місцях відбувався в Україні непросто. З 1992 року наша держава пережила чотири реформи державної виконавчої влади на місцях і місцевого самоврядування: у зв'язку із запровадженням у районах та областях, містах Києві та Севастополі, районах у цих містах місцевих державних адміністрацій на чолі з представниками Президента України (1992 р.); у зв'язку з ліквідацією цих місцевих органів державної виконавчої влади та відновленням систем виконкомів рад як органів місцевого самоврядування (1994 р.); у зв'язку з ліквідацією виконкомів та відновленням місцевих державних адміністрацій на чолі з головами відповідних районних і обласних, Київської та Севастопольської міських, районних у містах рад (1995 р.); у зв'язку з

прийняттям Конституції України, Закону України «Про місцеве самоврядування» та Закону України «Про місцеві державні адміністрації» (1996-1998 рр.) [12].

Четверта реформа місцевого самоврядування має в своїй основі законопроект про внесення змін до Конституції України щодо вдосконалення системи місцевого самоврядування. Передбачається внести зміни до п.29 статті 85, статей 118 і 119, статті 133 та чотирьох статей 11 розділу Конституції України, а також планується ухвалити чинні законопроекти з питань адміністративно-територіального устрою та місцевого самоврядування [16].

Наслідком такої реформи має бути вирішення наявних проблем територіальної громади та наближення до оптимальної для України моделі місцевого самоврядування. Територіальні громади повинні отримати самостійність, яка буде складатися з п'яти суверенітетів, здійснюваних ними в межах законодавства України, а саме: фінансовий – самостійне розпорядження своїми доходами та витратами, оподаткування місцевого населення; організаційний-самостійна організація органів місцевого самоврядування та здійснення своїх повноважень; кадровий – самостійно, виходячи з можливостей та потреб, визначати чисельність посадових осіб, необхідних для управління територією, та вирішувати інші кадрові питання; просторового планування – самостійно визначати розвиток територій; правовий – самостійно приймати локальні акти, що мають юридичну силу на території відповідної адміністративно-територіальної одиниці.

Висновки з даного дослідження. Таким чином, дослідивши співвідношення влади місцевих державних органів та органів місцевого самоврядування, ми виявили проблеми взаємодії таких органів між собою. Ці проблеми стосуються повноважень органів влади та їх ефективного здійснення. Політичні й економічні складові проблеми децентралізації державної влади і посилення органів місцевого самоврядування у вирішенні місцевих питань роблять проблему багатоаспектною та ускладнюють її вдале вирішення. Тому шукати шляхів до її розв'язання потрібно системно і послідовно, тим більше що

Україна може використовувати європейський досвід з проведення таких реформ [12].

Перспективи подальших розвідок. У подальшому ми плануємо дослідити європейський досвід діяльності органів місцевого самоврядування.

Список використаних джерел:

1. Конституція України: Харків «Одіссей», 2008 р.
2. Указ Президента України від 12 січня 2015 року № 5/2015 про схвалення Стратегії сталого розвитку «Україна – 2020» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://president.gov.ua/>
3. Батанов О.В. Функції територіальних громад як суб'єктів місцевого самоврядування в Україні / О. В. Батанов. – К. : Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України. – 2000. – 20 с.
4. Борденюк В. Концептуальні основи співвідношення функцій місцевого самоврядування і його органів з функціями держави / В. Борденюк // Право України. – 2003. – №11. – С. 17-23.
5. Борденюк В. Територіальна автономія як форма децентралізації державної влади: конституційно-правові аспекти / В. Борденюк // Юридична Україна. – 2004. – №11. – С. 8.
6. Валевський О. Державна політика в Україні: методологія аналізу, стратегія, механізми впровадження / О. Валевський. – К.: НІСД, 2001. – С. 150.
7. Дробуш І. Розмежування функцій органів місцевого самоврядування та органів державної виконавчої влади / І. Дробуш // Право України. – 2003. – №11. – С. 17-23.
  1. 8. Карпенко В. В. Протиріччя між виконавчою владою і місцевим самоврядуванням на регіональному рівні та механізми їх розв'язання: досвід України і Франції / В.В. Карпенко // УАДУ, Одеський філіал. – Одеса, 2000. – 19 с.
9. Кальниш Ю. Г. Компетенція обласних державних адміністрацій як повноважних органів системи виконавчої влади на місцях в Україні / Ю. Г. Кальниш, А. Л. Сухорукова // Наукові праці. Державне управління. Політологія [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Npchdu/State_management/2010_117/117-1.pdf.
10. Кравченко В. В. Конституційні засади місцевого самоврядування в Україні / В. В. Кравченко, М. В. Пітцик. – К.: Апарат-Центр, 2001. – 176 с.
11. Муніципальне право України / [М. Баймуратов, М. Корнієнко, В. Погорілко, О. Фрицький та ін. – К.: Юрінком Інтер, 2001. – С. 105-108.
12. Наливайко Л. Р. Децентралізація державної влади, раціоналізація влади органів місцевого самоврядування як складові адміністративної реформи / Л. Р. Наливайко // Вторая научно-практическая конференция "АЛЪЯНС НАУК: ученый ученому" (3-7 октября 2005 г.) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.confcontact.com/okt_all.php.
13. Орзих М. Ф. Государственное устройство Украины в условиях государственно-правовой реформы / М. Ф. Орзих // Юридический вестник. – 1999. – № 2. – С. 92-101.
14. Рябченко О. П. Єдність та розподіл влад у системі органів державної влади в Україні / О. П. Рябченко // Вісник Запорізького юридичного інституту. – 2000. – № 1 (10). – С. 3-11.
15. Фомкіна О. О. До питання адміністративної реформи в Україні / О. О. Фомкіна // Наук. записки інституту «Острозька Академія». – Серія «Право». – 2000. – Вип. 1. – С. 120-128.
16. Ющенко В. Не розподіл влади, а гармонізація управління / Ющенко В. // Урядовий кур'єр. – 2005. – №80. – С. 4-5.

Statement of the problem. The reasons which at present hampered effective cooperation of local governments and public authorities are: blurred line between the local government and local administrations, inefficient mechanism of their interaction, lack of clear division of powers and responsibilities between local governments at various levels.

Urgency. The problem of improving the interaction of state and local governments in terms of decentralization of power is relevant and directly related to systemic reforms and transformation processes taking place in the country.

The purpose of the article. The article aims to determine the main problems in the interaction between local authorities and local governments in terms of decentralization.

Our task was to study – to analyze problems of the system of local government, identify the main areas for improvement of cooperation of local state administrations and local governments in terms of decentralization of power in Ukraine.

Summary. Local government in Ukraine operates in accordance with the Constitution and is to provide local communities and their authorities the right to decide on local life, and in cases established by law - the powers of local state administrations. This means that local government is both a public institution and public administration. Local government is a form of citizen involvement Ukraine to participate in solving local problems and executive power in accordance with the requirements of the law.

To effectively solve local issues need a model that provides the necessary unity government with simultaneous autonomy of communities, contributed to the efficiency of interaction of state and local governments.

The system of government requires improvement in the separation of powers of local authorities and local governments. This is especially true of local governments, as they are most close to the people.

State control is designed to ensure a development of local government in which it would solve their problem within national legislation and local regulatory acts and would ensure certain standards of services provided to the public.

Conclusion and outcomes. Problems balance of power of local government bodies and local authorities concerning the powers of authorities and their effective implementation. Find solutions to these problems need to systematically and consistently. For this plan to explore the European experience of local government.